

Tălmăcite din Runele Străvechi de

HERMIONE GRANGER

Comentarii de

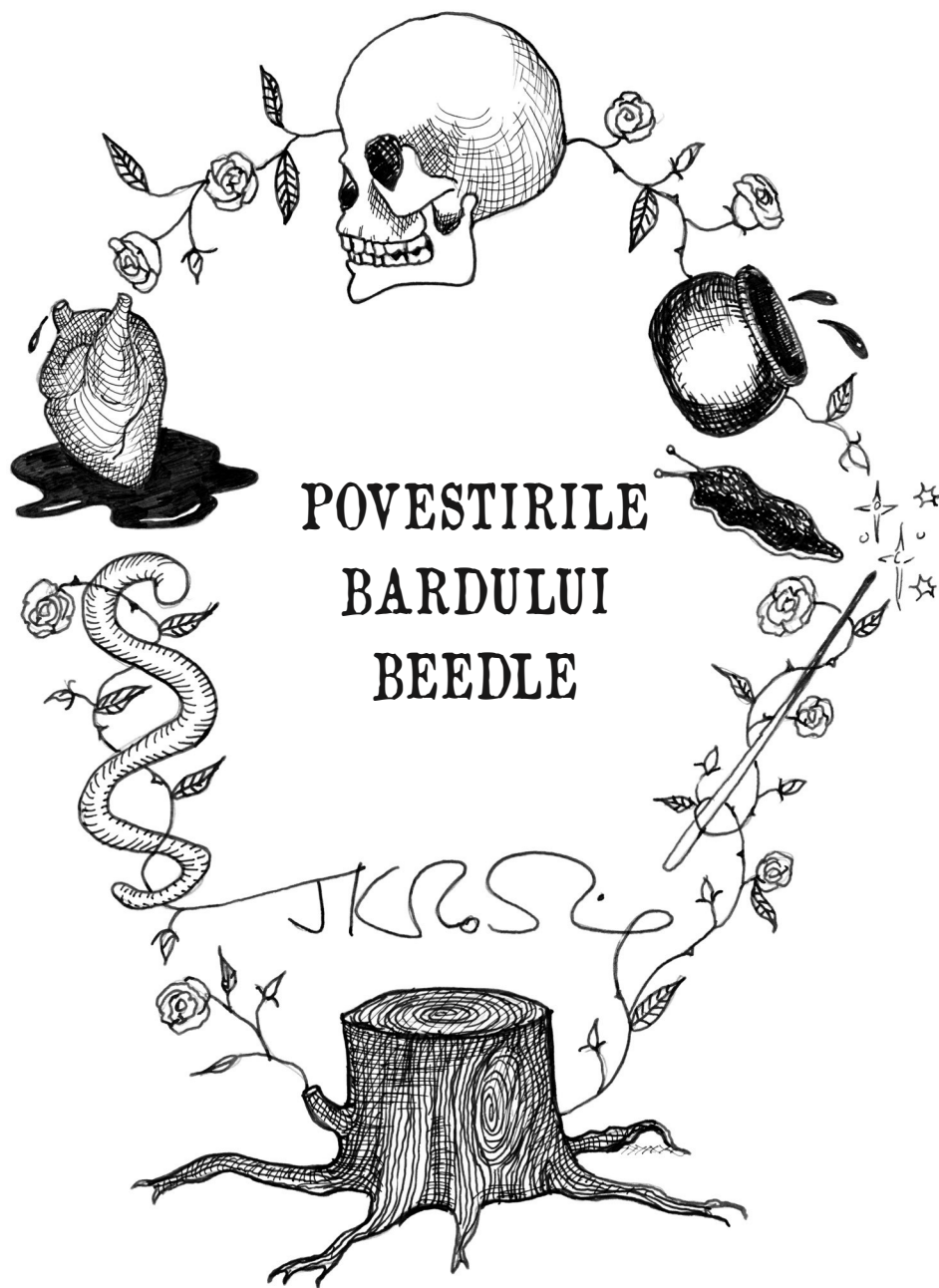
ALBUS DUMBLEDORE

Introducere, Note și Ilustrații de

J.K. ROWLING

Traducere din engleză de

FLORIN BICAN

POVESTIRILE
BARDULUI
BEEDLE

arthur

Cuprins

Introducere xi

1

Vrăjitorul și Ceaunul Săritor 3

2

Fântâna Fericirii 21

3

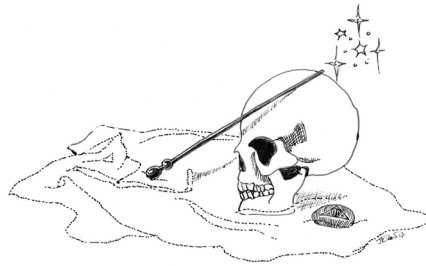
Inima cea păroasă a Magului 43

4

Aurelia Iepurelia și buturuga ei
hohotitoare 59

5

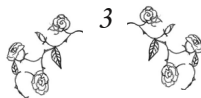
Povestea celor trei frați 81

Vrăjitorul și Ceaulul Săritor

Trăia pe vremuri un bătrân vrăjitor bun la suflet. El își folosea farmecele cu mărinimie și înțelepciune, spre binele vecinilor săi. Decât să dea pe față în ce-i stăteau cu adevărat puterile, lăsa să se creadă că licorile, talismanele și leacurile îi veneau de-a gata din micul cazan căruia el îi spunea ceaulul său norocos. Alerga lumea la el din toate zărilor să-și spună păsul, iar vrăjitorul era bucuros să amestece o dată în ceaul și să dreagă lucrurile.

Mult-îndrăgitul vrăjitor a trăit până la adânci bătrânețe, după care a murit, lăsând tot ce avea singurului

său fiu. Dar fiul ăsta avea o cu totul altă fire decât blajinul său părinte. După socoteala lui, cei care nu erau în stare să facă o vrajă, nu meritau nimic, și nu o dată își mustrase tatăl pentru obiceiul de a-i ajuta pe vecini cu vrăjile sale.

La moartea tatălui său, băiatul găsi în vechiul ceanun un pachetel pe care era scris numele lui. Îl deschise, sperând să dea de aur, dar, când colo, nu găsi decât un papuc moale și gros, mult prea mic să-l poată purta și – unde mai pui – cu perechea lipsă. Pe o bucată de pergament vârâtă în papuc scria: „Nădăjduiesc din toată inima, fiule, că nu-ți va face niciodată trebuință.“

Fiul afurisi mintea șubrezită de bătrânețe a tatălui său și trânti papucul la loc în ceanunul pe care se hotărî ca, de-acum înainte, să-l folosească drept găleată de gunoi.

Chiar în acea noapte, la ușa casei lui bătu o țărancă.

– Domnule, îl agrăi ea, mare năpastă a dat peste nepoțica mea – i-a ieșit o spuză de negi. Părintele

domniei tale pregătea o catapasmă în ceaiul ă
vechi...

– Marș de-aici! se răsti băiatul. Ce-mi pasă mie
de negii nepoată-tii?

Și trânti ușa în nasul femeii.

De îndată, din bucătărie începură să răsune
zdrăngăneli și bufnituri. Vrăjitorul își făcu bagheta
să lumineze, deschise ușa și, spre uimirea lui, dădu
cu ochii de vechiul ceai al tătâne-său: îi crescuse
un singur picior de aramă și sărea pe loc în mijlocul
dușumelei, făcând o hărmălaie cumplită pe dalele de
piatră. Vrăjitorul se apropie uluit de ceai, dar se
trase numaidecât înapoi, bătând de seamă că toată
suprafața ceaiului se acoperise de negi.

– Tingire spurcată ce ești! îl ocări el și încercă
mai întâi să facă ceaiul nevăzut cu o Vrajă de Dis-
parițiune, apoi să-l curețe de negi cu niscai farmece
și, în cele din urmă, să-l alunge din casă cu forța.

Dar niciuna dintre vrăji nu se dovedi a-i fi de
vreun folos. Nici vorbă să poată împiedica ceaiul
să-l urmeze țopăind afară din bucătărie și să urce

după el până în camera de culcare, zdrăngănind și zdupăind din răspuțeri pe scările de lemn.

Cât fu noaptea de lungă, vrăjitorul nu reuși să adoarmă de tãmbãlãul pe care-l făcea bubosul de ceun la căpătãiul lui. Când se făcu dimineață, ceunul ținu cu orice preț să țopăie după el până la masa unde-și lua micul dejun. Zdrang, zdrang, zdrang, o ținea-ntruna ceunul cu picior de aramă. Nici n-apucase vrăjitorul să-și pună terciul la fiert, când se auzi o nouă bătaie la ușă.

În prag stătea un moșneag.

– Domnule, e vorba de bătrâna mea măgăriță, se puse el să explice. S-a rătăcit, sau mi-au furat-o, da' fără ea nu-mi pot duce marfa la piață. Familia mea o să sufere de foame la noapte.

– Eu sufăr de foame acum! urlă vrăjitorul și trânti ușa în fața moșneagului.

Zdrang, zdrang, zdrang, zdrăngăni piciorul de aramă al ceunului izbind în podea. Numai că acum zarva pe care-o făcea se amesteca cu zbierete de

măgar și gemete de foame răsunând din adâncul ceaulului.

– Gata! Liniște! țipa vrăjitorul, dar toată magia lui nu era în stare să domolească ceaulul cel bubos, care țopăi după el toată ziua, zbierând, gemând și zdrăngănind, oriunde s-ar fi dus.

Seara, pentru a treia oară, bătu cineva la ușă. În prag stătea o tânără femeie și suspina de ziceai că i se rupe inima.

– Copilul meu e tare bolnav, spuse ea. Te rog, ajută-ne. Tatăl tău ne-a îndemnat să venim dacă vreun necaz...

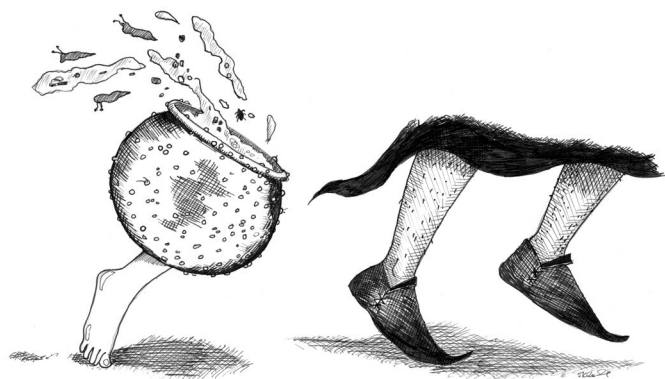
Dar vrăjitorul trânti ușa.

Și de astă dată, chinuitorul ceaul se umplu ochi cu apă sărată, și în timp ce sărea, împrășca toată podeaua cu lacrimi, răgea, gemea și se acoperea și mai tare de negi.

Deși sătenii nu mai veneau la casa vrăjitorului să-i ceară ajutor, ceaulul continua să-l țină la curent cu numeroasele lor suferințe. În decurs de câteva zile, nu doar răgea, gemea, împrășca cu lacrimi, țopăia

și-i ieșeau negi, dar se mai și sufoca, icnea, zbiera ca un copilaș, schelălăia ca un câine și se revărsau din el brânză împutită, lapte acrit și o invazie de melci nesățioși.

Vrăjitorul nu putea nici să doarmă, nici să mănânce cu ceaunul lângă el, și nici nu-l putea sili să tacă sau să stea locului.

În cele din urmă, vrăjitorul n-a mai putut suporta.

– Veniți la mine cu toate necazurile, suferințele și durerile voastre! a strigat el fugind bezmetic în toiul nopții, cu ceaunul țopăind în urma lui pe

drum, până când a ajuns în sat. Veniți! Lăsați-mă să vă vindec, să vă dreg și să vă mângâi! Am ceaunul tatălui meu și o să vă fac pe toți bine!

Și cu spurcăciunea de ceaun țopăind mai departe în urma lui, o luă la goană pe uliță, făcând vrăji în dreapta și-n stânga.

Într-o colibă, fetiței i se topiră negii în somn; măgărița pierdută fu chemată dintr-un mărăciniș îndepărtat cu o Vrajă de Atracție și așezată ușurel în grajdul său; pruncul bolnav fu stropit cu tinctură de frăsinel și se trezi rumen și sănătos. La fiecare casă unde se încuibaseră boala și suferința, vrăjitorul făcu ce știa mai bine și, încetul cu-ncetul, ceaunul de lângă el încetă să mai geamă și să icnească și se făcu din nou tăcut, lucios și curat ca la început.

– Ei, Ceaunule, ce zici? întrebă vrăjitorul tremurând, pe când soarele prindea să se înalțe pe cer.

Cu o râgâitură, ceaunul dădu afară papucul pe care-l aruncase vrăjitorul în el și îi îngădui să i-l tragă pe piciorul de aramă. Împreună, porniră înapoi spre locuința vrăjitorului. În sfârșit, piciorul

ceaunului, tras în papuc, nu se mai auzea zdrăngă-
nind. Dar din acea zi, vrăjitorul i-a ajutat pe țărani
așa cum făcuse și tatăl său, ca nu cumva ceaunul
să-și lepede papucul și să înceapă din nou să țopăie.

